

СКУПЉАЧИ ЈЕСЕЊЕГ ЛИШЋА

Милице, Александру, али и другима

Сећам се једне гимназијске јесени када сам сакупљала опало лишће у школском дворишту, пожутело и још увек свеже, распрострањено испод стабла старог кестена, који је био у непосредној близини ђачког улаза. Моје лепо дрво је у својој раскоши гледало више на касарну него на две зграде у којима су биле две школе: економска и гимназија. Расло је на брдовитом и дивљем Бајиру (део Косовске Митровице) и отпратило је многе генерације, у својој непомичности и понеком сећању (можда). Старило, свакако, али је листало и живело много живота.

Лишће које сам сакупљала било је необично сочно за то доба године. Узимала бих га са земље, пажљиво бирајући најлепше, како бих по њему исписивала поруке зато што ме фасцинирао отисак мастила на жутилу неправилног облика, које је било синтеза свих природних датости у различитим деловима године. Права, правцата тријадичка дијалектика која је добијала коначни природни израз, баш тада.

Поруке су некада биле у само једној речи, некада у форми реченице, углавном нејасне, замршене, али увек упућене некоме у чије постојање нисам желела да задирем. Зашто бих? Та мала игра је мом свету давала хиљаду нијанси плаве и сиве из којих је саздана слобода и бескрајност неба где су фикција и стварност стопљене у једно. То је хабитус и начин бивствовања, драги читаоче, потенцијални скупљачу опалог лишћа (ако је за то касно, ту су твоја деца, не очајавај)!

Торба ми је била препуна тих, најпре сочних, а онда браонкасто сувих и кртих листова, који су се трињили и правили нечувени неред по књигама и свескама које сам носила као сазнате законе бивања и лепоте, а чиме сам се свакодневно бранила од неких досадних методичара и наука. Тако су моја плећа била растерећена, а мислима сам могла досегнути и најудаљеније жеље путем приповедања, које је било моје невесто сликање сетних пејзажа, али и јасан пут којим сам кренула! А још путујем, јер пут речи јесте путовање.

И сада је октобар, улазим у неку гимназију у чијем дворишту нема кестеновог дрвета. Нема ниједног растиња, сем једне кривудавае камене стазе у коју је неко намерно, с масонском жељом, уписао своје име кад већ није могао да склони постојећу бисту. Та подлост ми потпомогне да у разред уђем набораног чела, отворено свима стављајући на знање да још увек нисам победила све животне компромисе. Дневник носим са тупим осећајем усамљености која провирује из сваке моје изговорене речи или покрета руку којима потпомажем властите вербалне описе. А упорно се (не) трудим да та мала бића не открију и схвате како још увек нисам стигла тамо куда сам кренула у њиховим годинама!

Призовем мирисе и боје јесени виђене очима ђака који је мислио да су пред њим велике могућности и дела. Пожелим да се увучем у ту невину машту и останем заувек школарац – сањалица са обећаном будућношћу и да још једном напишем поруку на жутом кестеновом листу.

Извлачим андроид из торбе, исписујем поруку и шаљем је на свој број: немој стати, молим те. Станујеш између свака моја два реда, мојих или твојих мисли. Живим тренутак среће, тада. Живот је, рече ли, мозаик тих тренутака који је једино могућ ако је љубав лепило. Помози, биће то твоја жртва, а моја вера!

Добијам извештај да ми је стигао СМС који сачувам као могућу реченицу за неко касније писање. Да, то је сада електронска верзија моје младалачке опсесије да мисао изнедрим и упутим небесима чекајући надахнуће као одговор.

И онда, а и сада, исто је. Одговор је стизао из најдубљих увала душе, у ноћи, када бих почињала велика књижевна дела која су, углавном, остајала недовршена. Онда бих нешто друго, па треће... личећи на амбициозног пројектанта чије су грађевине остајале без крова и у корову (а могле су бити савршене) због чега је падао у дубоко незнање и неверицу.

Недовршене реченице и пасуси нису ми дали мира, али ни право да одустанем. Мучило је као напрсла кост, непрестано, због чега бих шепава одлазила на посао са осећајем празнине и тромости у гласу и покретима. Таква бих, улазила у разред, отпочињући приповести које су се, на необјашњив начин, некима и допадале.

Стајала бих непомична, уз саму катедру и полако уводила разред у неко јако ћутљиво стање, које је јед-